

THE LANCET

Nem maradhatunk némák

Szerkesztőségi közlemény, 2015;386:1013

Az Európa útjait rozó migránsok százainak és ezreinek látványa, az, hogy hatalmas csoportjaikat az útjukba eső országok igyekeznek minél előbb hatáiraikon kívül tudni, történelmi emlékeket idéz. 1938-ban Hertha Nathorff, egy Németországban élő zsidó orvos a következőket írta: „Számolom a napokat, hogy mikor kerülünk ki ebből az élő pokolból. Mindannyiunknak csak egy vágya van, elhagyni ezt az országot.” 1938–39-ben az egész világ, beleértve az Egyesült Államokat, Európát és Latin-Amerikát, visszaautasította, hogy menedéket adjon a zsidóknak, és ez az ismert szörnyű következményekkel járt. 1938 júliusában a franciaországi Evianba a migrációs krízissel foglalkozó nemzetközi értekezletet hívták össze, amelyet Franklin D. Roosevelt, az Egyesült Államok elnöke vezetett. Az értekezleten szinte az összes résztvevő elutasította, hogy bárkit is befogadjon.

De térjünk vissza a jelenhez. A magas szintű politikai tárgyalások és a migránsok befogadásának visszautasítása nagyban emlékeztet a szegycmentjes eviani konferenciára. Az emberi életet számokra redukálják, és sok európai vezetőből, beleértve David Cameront is, hiányzik az elemi humanitás. A világban 19,5 millió menekült bolyong, ezek 51%-a 18 évesnél fiatalabb. 2014-re Szíria vált a menekültek legfőbb kibocsájtójává,

megelőzve az addig vezető Afganisztánt. 1,9 millió szíriai menekült él Törökországban, 1,2 millió pedig Libanonban. 2015 első felében több mint 300 000 menekült kelt át a Földközi-tengeren, akik közül 200 000 Görögországban ért partot, nem számítva azokat az ezreket, akik menekülés közben haltak meg. (A *Lancet*-cikk megírása óta a számok jócskán megemelkedtek. K.G.) A menekültek egészségügyi helyzetével szinte senki sem foglalkozott idáig, az egészségügyért felelős intézmények hangja kiábrándítóan gyenge vagy hiányzik. A jelen írás megjelenése idején a National Academies of Science, a World Medical Association, a Royal Colleges of Paediatrics and Child Health, a Royal Society és az Academy of Medical Sciences néma maradt a menekültek egészségügyi helyzetével kapcsolatban, pedig az orvostársadalomnak erkölcsi kötelessége megszólalni. A WHO a krízis kapcsán a humanizmusra apellál, és felhívja az egészségügy résztvevőit, hogy minden diszkriminációtól mentesen védjék és lássák el a menekülteket. A menekültek természetesen nem képeznek homogén csoportot, és a feladatok a gyermekek és a terhesek ellátásától a nem fertőző betegségek, például a magas vérnyomás vagy a pszichés zavarok kezelésig terjednek. És persze elsősegélyre is szükség van. Az UNICEF szívszo-

rító felhívása elsősorban a gyerekek védelmére figyelmeztet. A gyermekek jogainak védelmét az ENSZ közgyűlése 1989-ben fogadta el, és világszerte ratifikálták. Ennek alapján a gyermekjogok különösen védendők a menekültek, a javító-nevelő intézetben lévők és a kisebbséghez tartozó gyermekek esetében. Európa ezeket az alapelveket nem teljesíti, nem hagyja, hogy a menekült gyermekek részei legyenek a társadalmunknak, nem iskoláztatja őket, nem kapnak az államoktól szociális segítséget. A gyermekek alapvető joga, hogy túléljenek, de ez jelenleg nem teljesül.

A migráció a 21. század legnagyobb globális krízise, amely nem szűnik meg, hiszen a klíma változása vagy a háborúk újabb milliókat kényszerítenek majd vándorlásra, a víz, az élelem és a biztonságos környezet hiánya miatt. Ahhoz, hogy a befogadó országok megbirkózzanak a migráció újabb és újabb hullámaival, meg kell erősíteni az országok befogadóképességét és javítani a vidéki körzetek infrastruktúráját. A második világháború óta most a legmagasabb a migránsok száma, és velük a jövőben még inkább számolni kell. El kell fogadnunk ezt a tényt, és megoldást kell keresnünk annak humanitárius konzekvenciáira.

(FORDÍTOTTA: KARDOS GABRIELLA)

Még gyakorolnunk kell

Beneda Attila államtitkár-helyettes az elmúlt napokban megbeszélésre hívta a menekültellátásban részt vállalt civil és állami szervezetek képviselőit. Berényi Tamás, a Magyar Sürgősségi Orvostani Társaság elnöke bevezető előadásban emelte ki, hogy civil szervezetekre minden potenciális krízishelyzetben szükség van, segítségük különösen az akut fázis menedzselésében nélkülözhetetlen. Hangsúlyozta, hogy az izolált tevő-

kenységnél feltétlenül célravezetőbb a segítők tervezett, rendszeresintű, koordinált együttműködése.

A Országos Mentőszolgálat vezetője megjegyezte, hogy a krízishelyzetet egészségügyi szempontból most szerencsésen megúsztuk, nemcsak azért, mert nemigazán került sor igazi próbatételre, hanem azért is, mert tudunk úszni. Majd hozzátette: a szinkronizást azért még gyakorolnunk kell! (KF)